

Arrest

nr. 83 581 van 25 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding,
De stad Oudenburg, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de eerste verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DEKUYPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2011 heeft verzoekster een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en meer bepaald als ascendent van een meerderjarige Belg.

Op 21 februari 2012 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In deze zaak werden zowel de staatssecretaris als de stad Oudenburg aangeduid als verwerende partijen.

In casu betreft de bestreden beslissing de weigering van verblijf van meer dan drie maanden genomen in uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om reden dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Deze beslissing werd uitsluitend door de eerste verwerende partij genomen en behoort ook uitsluitend tot diens bevoegdheid. Derhalve is het aangewezen om de tweede verwerende partij buiten de zaak te stellen.

3. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

In casu motiveert de bestreden beslissing dat ascendenten van een meerderjarige Belg niet meer kunnen genieten van het recht op gezinshereniging.

Met betrekking tot de belangenvereiste in het kader van gezinshereniging wordt het volgende opgemerkt:

Met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), die in werking is getreden op 22 september 2011, wordt de regelgeving voor het verkrijgen van een verblijf op grond van gezinshereniging gewijzigd. Dit wordt duidelijk vermeld in de bestreden beslissing. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet.

Artikel 40*bis*, § 2, 4°, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwant in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”

Artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”

De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel

onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijke vastgestelde rechten.

Aangezien er in hoofde van de verwerende partij een rechtsplicht is tot het nemen van een nieuwe beslissing na een eventueel tussen te komen annulatiearrest, moet zij in dit geval de wet toepassen zoals die geldt op het ogenblik van het nemen van de nieuwe beslissing. In die situatie zal de overheid niet alleen rekening houden met de motieven van het vernietigingsarrest maar dient zij ten gevolge van het *adagium* "*tempus regit actum*" de nieuwe wetgeving toe te passen (RvS 9 maart 2011, nr. 211.869). Het loutere feit dat verzoekster om de erkenning van haar verblijfsrecht heeft verzocht, creëert op zich geen vastgesteld recht aangezien dergelijk verblijfsrecht slechts erkend kan worden voor zover verzoekster aan de voorwaarden voor het erkennen van dit recht voldoet, hetgeen een zekere beoordeling veronderstelt. De voorwaarden van de voornoemde bepalingen bieden de verwerende partij geen ruimte om de aanvraag tot gezinshereniging als ascendent in functie van een meerderjarige Belg in te willigen. Op grond van dit gegeven heeft verzoekster geen belang bij haar beroep.

Het beroep is onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Ter terechtzitting vraagt verzoekster om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof. Evenwel preciseert verzoekster op geen enkele wijze welke vraag dan wel gesteld zou dienen te worden, noch waarom zij meent dat er een vraag zou dienen te worden gesteld in haar zaak. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen enkel middel heeft aangebracht waarbij een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet wordt aangevoerd, nog op één of andere wijze heeft aangegeven dat er *in casu* sprake zou zijn van discriminatie. Het enige middel dat verzoekster *in casu* aanvoert is de schending van de artikelen 40*bis*, § 2, 1° en 40*ter* van de vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds werd aangegeven is de vreemdelingenwet op het vlak van gezinshereniging gewijzigd door de wet van 8 juli 2011, zodat de gezinshereniging in functie van een meerderjarige Belg niet meer mogelijk is. Om die reden is de Raad van oordeel dat verzoekster geen belang meer heeft bij haar beroep. Gezien dit feit is het niet onontbeerlijk om prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU